

ЗАГОВЕЗНИ

Драги ми Смехурко,

Ето че дойдоха Заговезни Сирни. Как можем на тоя ден да стоим мирни!

Баба Цоцолана на черква замина. И тозчас аз свиках моята дружина.

– Патиланци! – рекох. – Мало и голямо днес се преоблича. Днес маски си слагат и всеки си става кой какво обича. Трябва ли и ние назад да останем? И ний трябва с нещо днес да се прославим. Баба Цоцолана искам да представим. Ала всичко бързо трябва да направим. Преди да се върне, ний да сме готови. Тогава да става каквото ще стане.

– Ах, как го измисли, бате Патилане! Смях голям ще падне! Казвай, казвай скоро кой какво ще прави!

Аз си бях намислил всичко от по-рано, та бързо нареждах:

– Ела тука, Гано! Във тия долапи са събрани всички бабини чорапи. Нахлувай от края: вълнени, памучни, черни, сиви, бели, та колкото може и твоите крака да станат дебели. После ще обуеш новите пантофки с златните чапрази, дето за Великден баба си ги пази. Ще седнеш на стола и ще се облегнеш, кръстом като баба крака ще протегнеш. На стола ще стъпи патилана Дана. Тя ще бъде съща

баба Цоцолана. Синята ѝ шапка на глава ще сложи, бузи ще надуе и гуша ще спусне, доколкото може. С наметката нова ще наметне и двете: и Гана, и Дана. И ето готова баба Цоцолана!

– А нас де оставяш, бате Патиланчо? – се наме- си Данчо.

– Под дрехата всички, край Гана и Дана, ний ще се изправим. Така по-достойно баба ще предста- вим!

– Ами що ще правим, бате Патилане, ако се раз- сърди баба Цоцолана? – обади се Дана.

– Туй няма да стане. Нали затова си на лице от- горе. Тя като се види така младолика, ще грейне от радост, та няма да вика. И нищичко лошо няма да ни стори. Пък и най-подире не ни е първица – и на Заговезни нека ни помилва нейната ръчица. Що има да стане, нека да си става. А сега да почнем, че време минава.

Както бях намислил, тъкмо така стана. Нагла- сихме Гана. Покачихме Дана. С бабина наметка и двете завихме. Па при тях се скрихме. Ето я прис- тига баба Цоцолана. Под новата шапка наду бузи Дана. Хлопна се вратата. Заудряха силно на всич- ки сърцата. Аз с пръст поразтворих новата намет- ка – по-добре да гледам, какво ще направи баба Цоцолана. Най-напред се стресна. Смаяна остана. После се усмихна. Но изведнъж Дана в смях нечу-

ван прихна. И нашата нова баба Цоцолана с седем гърла виква – от смях се люлее. Истинската баба, и тя с глас се смее. Но когато зърна новите пантофки с златните чапрази, дето за Великден само си ги пази, много се ядоса. Без да ще замахна, Дана цапардоса. Тя скочи от стола. Другите повлече. Наметката скъса. И трябваше всички да бягаме вече... Но на Заговезни всичко се прощава. А пък и на баба лесно ѝ минава. Аз свиках отново моята дружина и шепнешком рекох:

– Страшното се мина. Сега можем вече вкъщи да се върнем – сърцето на баба с молба да обърнем.

Но тук се обади патиланчо Данчо:

– Аз измислих нещо. Ще видите всички, колко е чудесно! Така ще се върнем при баба по-лесно.

– Кажй, да го чуем!

– Ще сберем парички, по левче от всички. Портокал ще купим. И с него на прошка при баба ще идем. Ръка ще целунем. И ти реч ще кажеш, бате Патилане. И по мед и масло всичкото ще стане.

– Жив да си ни, Данчо! – дружината викна. – Добре че се сети! Тъй е обичая.

– Вий сами идете! – обади се Гана. – На мене, аз зная, най-много се сърди баба Цоцолана. Нали аз избягах с нейните пантофи! Нали аз повлякох нейните чорапи, и нови, и вехти.

Но Дана я дръпна:

– Я върви със всички! Остави ги тия страхове проклети! Каквото ще стане, всички ще сполети.

Портокал избрахме. Общо го платихме. Сърца патилански със мъка смирихме. За прошка пред баба глави преклонихме. Аз ѝ портокала от сърце подадох и рекох:

– О, бабо, много си страдала от нашите грешки волни и неволни! И колко горчиви ядове си брала, когато сме били и здрави, и болни... Прости ни! Прости ни! И нашата обич към тебе, о, бабо, додето сме живи, няма да изстине!

Баба се разплака и ние след нея. Тъй простени бяхме. После, то се знае, пак си се разсмяхме. Хайде, леки пости, драги ми Смехурко!

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

